

BOGDÁN LÁSZLÓ

Kós Károly elhatározza, hogy megteremti Erdélyt

I.

Ott ült a varjúvárban, Sztánán s gondolkodott.
Rajzlapjain furesa ábrák sorakoztak.
Az őszi ragyás égen ott úszott már a hold
És nagy csapatokban lomhán járőröztek a varjak.
Néhány még visszafordult. Búcsúkörköt írva
A ház fölé és a hold fehéren szórta fényét.
„Menjek el veletek?” Az ablak négyszögében
mintha bűvölték volna, pörögtek évei.
Egy pillanatra mindent a károgás zabált fel,
Kertek alatt dühödten a kutyák is felugattak,
Az erdő szélén kéklő farkasok orgonáltak
És cseperészni kezdett, elátkozott szemerke.
De akkor is ha bábák hullnának a nagy égből,
Ő Erdélyt megteremti!... És rajzolni kezdett.

II.

Később sétálni indult és megállott a dombon.
Homály kőművesei építették az alkonyt.
Erősödött az eső s míg caplatott a sárban,
Sorra tűntek elő a múlt hieroglifái.
Megrogygánt barokk kastély. Parasztházak jobbágykék
Falán ábrák cikáztak. Kövek és templomok.
Kós lehunyta szemét. Érezte arca lángol.
Köréje zárult némán a látomás. Sodorta.
Csatamezőket látott, harsogó ellenfényben
Villantak meg a vérték és lobogtak a zászlók.
Sereg vonult. Az erdő aranyló fénybe tűnt.

*Csapzott, rozoga varjak kerengtek körülötte.
Nyakába lógtak setét felhők rongydarabkái.
„Lesz még egyszer itt ünnep!” – motyogta és elindult.*

Róma égése

A NAGY RÓMAI KÖLTŐ LEVELE FELESÉGÉHEZ

*Mondd el nekik, álmomban a város elég!
Felgyújtja egy félbolond császár.
Heréltek üvöltnek, hetérák, fut a nép.
Lángok között a dicsőség elszáll.*

*Ez a zaj. Ez a tűz. A kevély lobogás.
Bíborba borulnak a házak.
Hallatszik a légből iszonyú dobogás.
A pokol kutyái csatáznak.*

*Remegés, rettegés, recsegés, ropogás,
zsarátnokból robbannak a rózsák.
Könyörgés se segít! Késő már a futás.
Elhagyják azt Istenek Rómát.*

*Ellobbannak a máglyák, kitisztul a lég,
Romok fölött a hold úszik némán.*

A RÉMÁLOM
Folytatás

*Mondd el nekik örök a városuk. Megél!
Álmomban a fórumon állok.
Fuvoláznak leánykák, víg szél is zenél.
Levegőben forognak a párok.*

*Barbár gepidák bős, gúnyos kacaját
Feledem. Eloldnak a versek.
Szabadon lebegnek kilenc tengeren át.
Öled örvényéről merengnek.*

*Rémálom kísért, tűz! Hogy a város elég...
Romok fölött hold úszik némán.
Mondd el nekik, álmom még nem lehet a vég!
Okuljanak mégis a példán.*

*Csak a tenger üvölt. Csak az őszi ködök
fullasztanak. Arcod is elszáll.*

Rezervátum

*„vagy hogy indiánok lehessünk.”
(Kafka)*

*Róka fogta csuka, csuka fogta róka,
együtt vacillálunk, ki tudja mióta?
"Törpe minoritás!"... A kezünk ökölbe...
Ó, ha indiánok lehetnénk reggelre.
Békepipát szívánk. Vagy a csatabárdot
Ásnánk ki, fogunk közt törrel ropva táncot,
rugaskodnánk neki a végső csatának,
mire elődeink ezer éve várnak.
Kegyetlenek lennénk. Minden sápadtarcút
Megskalpolnánk. Ölnénk. Nem kötnénk mi alku
A túlerő elől felszöknénk a hegyre.
Egy rezervátumba terelnének össze.
Szabadsághiányban, kegyelemkenyéren,
Tüzes vízen élve fagynánk meg majd télen.*